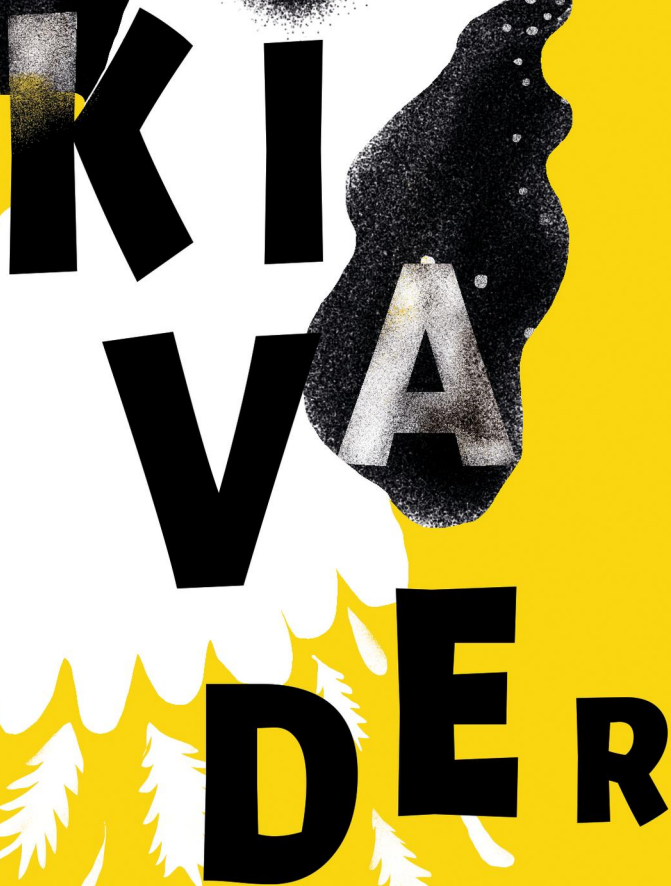

Vit' Staviarsky

KIVADER

Kivader

Víto Staviarsky

Kivader

Víto Staviarsky

STAVIARSKÝ

2017

I.

Ja všade chodím s bubnom, lebo som bubeník. Žena mi zomrela pri ťažkej autohavárii. Žigmund Čonka mal tetované ruky, dlhé fúzy a červenú Ladu, kúpenú v bazáre za osemtisíc. On jej raz povedal, aby s ním v noci ušla, no nemal dobré brzdy, v zákrute vyšiel z cesty, nabúral do stromu, na mieste boli mŕtvi. Iba dievčatko mi ostalo. Skotúlalo sa z kopca. Našli ho v perinke, až celkom dole pri potoku. Šťastie, že nezamrzlo. Pätnásť rokov už teda žijem sám, len s Ivetkou. Keď mi je smutno, bubnujem, a keď je veselo, bubnujem tiež. Máme aj kapelu. Kaleja harmonika. Tarzan saxofón. Chodíme na jarmoky a hráme. Raz prišli za nami, že si nás nafilmujú. Celá osada sa potom mesiac dívala na televízor, ale nič o nás nedávali. Mysleli si, že sa len robíme zaujímaví.

Jeden u nás je ako môj brat. Volá sa Kivader. On by mi aj svoju ženu dal, keby som chcel, ale on to hovorí, len keď je opitý. Ináč je na ňu strašne žiarlivý. Nikde ju nepúšťa. Keď ide do obchodu, stále chodí s ňou, aj do kostola. Kivader má ženu peknú, ale má v živote smolu, lebo má samé dcéry. Vždy chcel mať syna, ale Boh mu ho nedoprial. Keď mu ho doprial, chlapec sa narodil debil.

Najprv to nevedeli. Kivader behal opitý po osade, všetkým chlapca ukazoval, hoci pršalo, všetkým sa chválil. Im sa páčilo, že chlapec má väčšiu hlavu. Predpovedali, že asi bude študovaný. A Kivader mu od šťastia v meste kúpil tašku, niekoľko zošitov aj dve perá.

Neskôr sa všetko ukázalo! Kivader raz prišiel domov celý natešený, lebo vyhral v kartách pištoľ. Helenka sa zľakla, chcela mu ho zobrať, a keď sa hádali a natahovali, pištoľ vystrelila. Celá osada bola ihneď na nohách, prišli aj s plaúcimi deťmi v náručí. Tak sa zľakli! Vtedy si Kivader všimol, že chlapec sedí na zemi, otočený chrbtom, hrá sa s hrncom a neplače. Dievčatá plačú, ale on nie. Darmo Kivaderovi všetci nadávali, zamyslene prišiel ku chlapcovi, zasa sa zľakli, čo chce urobiť, vybehli a dívali sa oknom, lebo on znovu zdvihol pištoľ. Vystrelil! Potom si sadol na stoličku ako omráčený, nedbal, že ho odzbrojili.

„Chlapec nepočuje,“ povedal zamyslene.

Išli s ním k doktorovi a on im povedal, že chlapec trochu počuje, ale nie veľa.

„Asi bude aj nemý,“ povedal doktor, lebo sa mu zdalo podozrivé, že chlapec ešte nerozpráva. Boli aj za inými doktormi, aby sa uistili, či je to pravda. A bola! Chlapec nič nerozprával a už mal štyri roky. Navyše povedali, že bude asi aj debilný, že keď je niekto hluchonemý, často býva debilný! A ešte mal na tvári aj tupý výraz!

Vrátili sa domov, Kivader plakal, chcel si siahnúť na život, no ja som ho odhovoril, tak sa len do nemoty opil. Ako šiel čas, Kivader zatrpkol na celý svet. Ani karty ho už nebavili. Chlapec mal hlavu stále väčšiu, tučnel, keď mal deväť, Kivader vedel, že ho do školy nezoberú. Bol silný, chutilo mu jesť, no museli ho strážiť, aby čosi nevyviedol.

Raz za mnou Kivader pribehol celý natešený, ťahal ma za rukáv a doviedol ma pred dom. Rudko sedel na dvore a držal kohúta. Bol to jeho obľúbený. Stále sa s ním hral.

Kivader si klakol oproti Rudkovi, povedal mi, nech sa dívam. Chcel mu kohútika zobrať, no Rudko sa nazlostil a zakričal: „Kíííí!“

„Vidíš?“ povedal mi Kivader. „On musí aj počuť. A keď je nemý, ako by mohol kikirikať?“

Podľa mňa to však nebolo kikirikanie, ale škrek. No Kivader sa smial a stískal Rudka od radosti. A vtedy sa naň Rudko zadíval a z ničoho nič mu pichol prstom do oka. Kivader zreval od bolesti. Myslel si, že mu oko vytečie, ale nevyteklo, iba ho mal dlho červené a opuchnuté. Na chlapca sa však nehneval. Vedel, že za to nemôže. Znovu začal veriť na šťastnú budúcnosť, ešte v ten deň sa od šťastia opil a vykrikoval po osade. Aj tašku mu zasa kúpil, keďže tamtú predtým predal. Teraz mu kúpil krajšiu. S levmi a tigrami.

Rudko mal trinásť rokov, no vyzeral ako chlap. Bol oveľa väčší ako jeho rovesníci. Kivader sa pýšil, akého má silného chlapca. Veď čo mal robiť? Nemal sa pýšiť? No všetci sa mu smiali.

Chlapec do školy nikdy nešiel. Ani obliecť sa sám nevedel. Stále iba chodil okolo domu s kohútom. Keď mu ho chceli zobrať, tak si ho k sebe pritlačil, až ho, chudáka, zadusil. Museli mu doniesť iného, lebo spustil krik. Vždy keď ráno vstal, už hľadal kohúta. On by s ním aj spával, keby mu ho dovolili zobrať do posteľe. No to by mohli spávať už i s prasatami!

